

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑ

▣ Μ.Κομπατσιαρη ▣ Ιουνιος 2007

Τα έργα που παρουσιάζονται κάτω από τον γενικό τίτλο «Νεφελοκοκκυγία» αποτελούν συνέχεια της ενότητας με τον τίτλο «Ιχνηλατώντας το άλεκτον».

Η «Νεφελοκοκκυγία», τίτλος δανεισμένος από τις Όρνιθες του Αριστοφάνη, εμπεριέχει εδώ το ιδεατό, μια εν δυνάμει τελείωση, μια ουτοπιστική κορυφή που το άγγισμα της δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Αυτό που παρουσιάζει πραγματικά ενδιαφέρον είναι η πορεία. Είναι αυτή που κυοφορεί τη συγκίνηση, την αναζήτηση, τη δημιουργία. Στην πορεία «κοινωνείς» την αυτογνωσία και μεταλαμβάνεις την γνώση. Η «Νεφελοκοκκυγία» λοιπόν για μένα παίζει το ρόλο ενός φάρου, μιας πυξίδας, μιας Καβαφικής Ιθάκης που διαφυλάσσει την πορεία.

Η ζωγραφική είναι ανάγκη, είναι έκφραση, είναι η αναγκαιότητα της έκφρασης. Μέσα απ' αυτή ανοίγω και διατηρώ έναν συνεχή διάλογο μεταξύ του έσω και του έξω, του αγνώστου και του γνωστού, του χθες και του σήμερα, του ανέφικτου και του εφικτού, του ονείρου και της πραγματικότητας. Καταγράφω το ολόγραμμα της προσωπικής μου ψυχανάλυσης ακούσια βέβαια, μα αναπόφευκτα. Μέσα από τη ζωγραφική ανακαλύπτοντας με ανακαλύπτω και κατανοώντας, με κατανοώ.

Τα έργα μου βασίζονται στις εμμονές μου. Εμμονές αγάπης, μίσους, οδύνης, χαράς που γίνονται μικρές κραυγές. Αυτές τις ποικίλες εμμονές ανασύρω, τις απομονώνω, τις αντιμετωπίζω, τις μορφοποιώ, τις δαμάζω, τις γητεύω, τις κάνω αυτόφωτες, ορατές. Είναι ασημαντες μνήμες, ξέφτια εικόνων και γεγονότων του παρελθόντος ή του παρόντος που λειτουργούν στο έργο σα κυρίαρχο θέμα αυτοεπιβαλλόμενο.

Αισθάνομαι ότι το θέμα επιλέγει την μορφή, τα επίπεδα, τα χρώματα του έργου. Εγώ απλά επιλέγω το Λόγο. Χρησιμοποιώ γράμματα και σύμβολα σύγχρονα αλλά κυρίως από γλώσσες νεκρές (σφηνοειδή γραφή, γραμμική Β', κυπριακή, φοινικική, αιγυπτιακή, κινεζική, ακόμη και των Ίνκας των Άνδεων) σε ένα χορό αρμονικής αντιπαράθεσης με έντονες εικαστικές χειρονομίες που μορφοποιούνται σε ατέλειωτες ανισόπαχες αιλουροειδής γραμμές.

Επιδιώκω μια αέναη κίνηση στις δύο διαστάσεις του τελάρου, έτσι ώστε η εντροπία να οδηγείται σε ενθαλπία, στην αρμονία ενός νοητού κύκλου ως ουροβόρος όφης. Όλα να κινούνται στο φως, να οδεύουν προς το φως, να είναι φως. Είναι προσωπική μου ανάγκη, αρνητικό ή θετικό βίωμα να τείνει στο φως, στην ελπίδα για να υπάρξει η συνέχεια της δημιουργίας.

Συχνά στο έργο μου «χειρογραφώ» νανουρίσματα, ψιθύρους, ξόρκια και γητέματα σαν σε καινούργιο καράβι για μακρινό ταξίδι. Η γραφή με τρόπο ακατάληπτο γραμμένη διατηρεί την φόρτιση του δοσίματος, τον ρυθμό του λόγου και συμμετέχει στο συνολικό ρυθμό του έργου. Επιβάλλεται κυρίαρχα στη σύνθεση και προσδίδει αυτό που ο καθένας, μέσα από την προσωπική του ανάγνωση στο έργο, μπορεί να εισπράξει.